

[Palle Simonsen]

vel egentlig ikke behov for i en folkeskole eller i en daginstitution eller på et bibliotek. Det er efter min mening et godt udtryk for, hvor ambitiøst et flertal i folketinget har været på disse områder.

Det gælder også andre områder af miljølovgivningen, f. eks. oprettelse af sikkerhedsudvalg, sikkerhedskurser osv. Der er ikke så stor risiko for, at man bliver særlig såret ved at få en blyant i hovedet, hvis man er folkeskolelærer. Det kunne godt være, at der ikke var så meget behov for, at en række mennesker i den offentlige sektor skulle på kurser i flere dage – med den konsekvens, at der skal anden arbejdskraft ind for at supplere. Det er igen et eksempel på, hvordan det hele ekspanderer. Et eksempel, som kan føjes til den række af eksempler, hr. Bertel Haarder var inde på før.

Vi kan også tage et andet område, som måske er et mere generelt område, nemlig den sociale bistandslov. Den er også i dag blevet betydelig mere ambitiøs, end folketinget forestillede sig, da den blev gennemført her i 1974. Det er vel igen et udtryk for, at det er cirkulærestrømmen, der her gør en lov oppustet. Vi fik et ambitiøst oplæg fra socialreformkommissionen i de glade 1960'ere. Da folketinget skulle vedtage loven i 1974, kunne man ikke sikre sig de tilstrækkelige beregninger over de økonomiske konsekvenser, men man sagde: vi lever i vanskelige økonomiske kår, så der er kun tale om en administrativ reform, ikke om en udgiftsforøgelse. Og hvad er det så blevet til i dag? En voldsom ekspansion, hvad angår både personale og ydelser, og vel i virkeligheden, fordi de cirkulærer, som man lever efter i kommunerne, i højere grad er i overensstemmelse med socialreformkommissionens ambitioner i 1960'erne, end de er i overensstemmelse med politikernes mere restriktive holdning i begyndelsen af 1970'erne. Det er igen et udtryk for, at vi i virkeligheden i dette folketing ikke har tilstrækkelig styr på, hvordan sådan en lov kommer til at fungere.

Det er også en række af kendelser i ankeinstanserne inden for det sociale system, som har bidraget til at puste dette op. Man kan sige, loven på mange måder er udmærket, men det er resultatet af den, som er dårligt, og det er et udtryk for, at vi ikke har en tilstrækkelig styring af de offentlige udgifter i stat og kommuner.

Man kan vel egentlig generelt sige, at på langt de fleste områder har situationen udviklet sig mere ugunstigt, end selv perspektivplanredegørelsernes forfattere har forestillet sig i begyndelsen af 1970'erne. Da var mange i folketinget skrækslagne over de prognoser, der blev opstillet, men i virkeligheden er det gået værre, end man dengang forestillede sig, på de allerfleste områder.

Der er behov for en betydelig bedre styring, der er behov for en sænkning af ambitionsniveauet, og det kan ske i masser af tilfælde, uden at det i virkeligheden berører den enkelte borger. Eksemplet med 11 timers reglen og sikkerhedsudvalgene er et godt eksempel på, hvordan man kan stramme til, uden at det i virkeligheden bliver mærkbart for den enkelte borger.

Det er også et spørgsmål om at bryde med gratisprincippet, som vi har nævnt det under debatten forleden i forbindelse med ændringsforslagene. Det er også et spørgsmål om at lægge loftet over, hvilke rammer man kan operere inden for for at få standset denne kolossale vækst.

Men hvad så med den anden væsentlige faktor i dansk økonomi, nemlig produktionen i den private sektor? En væsentlig forudsætning for en større produktion er en forbedret konkurrenceevne og ikke mindst et bedre investeringsklima. Hvad er det så, regeringen gør netop i disse dage? Ja, den gennemfører en halv indkomstpoltisk løsning, som i virkeligheden medfører, at der ikke herigennem blive bidraget til særlig forbedring af konkurrenceevnen. Den forøger skattetrykket for aktieselskaber, den forøger skattetrykket for landbruget, som er en anden meget væsentlig produktionsfaktor. Den pålægger erhvervsvirksomhederne en stram pris- og avancelovgivning, og det var i orden, hvis der også var en stram indkomstpoltik med f. eks. lønstop, men som situationen er nu, hvem er det så, der kommer til at bære det lønpres, der bliver ude på arbejdsmarkedet? Ja, det er jo virksomhederne selv. Og stadig væk hænger over virksomhederne den tunge sky, som hedder obligatorisk over-skudsdeling. Det vil altså sige, at regeringen gennemfører en række foranstaltninger, som er direkte hæmmende i forhold til investeringslysten, og som i virkeligheden ikke forbedrer konkurrenceevnen tilstrækkeligt.